

3) Artykuł 49 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że:

- a) państwo członkowskie zmierzające do zapewnienia szczególnie wysokiego poziomu ochrony konsumentów w sektorze gier losowych może w sposób zasadny uznać, że jedynie ustanowienie monopolu na rzecz jednego podmiotu, poddanego ścisłej kontroli ze strony organów władzy publicznej może pozwolić zapanować nad przestępczością związaną z tym sektorem i realizować cel polegający na przeciwdziałaniu zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami oraz na zwalczaniu uzależnienia od gier w sposób wystarczająco skuteczny;
- b) dla spójności z celem walki z przestępczością, jak również z celem ograniczenia okazji do gry, przepisy krajowe ustanawiające monopol w dziedzinie gier losowych i dopuszczające by podmiot posiadający monopol prowadził ekspansywną politykę winny:
 - opierać się na przekonaniu, że działalność przestępcza i oszustwa związane z grami oraz uzależnienie od nich stanowią problem na terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego, któremu zaradzić może rozwój działalności licencjonowanej i regulowanej; oraz
 - dopuszczać wyłącznie współmierną i ściśle ograniczoną działalność reklamową konieczną w celu ukierunkowania konsumentów ku kontrolowanej sieci gier;
- c) okoliczność, że dane państwo członkowskie wybrało odmienny system ochrony niż przyjęty przez inne państwo członkowskie, nie może mieć wpływu na ocenę niezbędnej i proporcjonalnego charakteru przepisów przyjętych w tej dziedzinie. Przepisy te powinny być jedynie oceniane pod kątem realizacji celów zakładanych przez właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego oraz zapewnienia zamierzonego poziomu ochrony.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 września 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Reinhard Prigge, Michael Fromm, Volker Lambach przeciwko Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-447/09) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 5, art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Piloci linii lotniczych — Układ zbiorowy pracy — Klauzula przewidująca automatyczne ustanie umowy wraz z ukończeniem przez pracownika 60. roku życia)

(2011/C 319/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Reinhard Prigge, Michael Fromm, Volker Lambach

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesarbeitsgericht — Wykładnia art. 2 ust. 5, art. 4 ust. 1 lub art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Zgodność z tym uregulowaniem układu zbiorowego przewidującego, że względów związanych z zagwarantowaniem bezpieczeństwa lotów, że umowa o pracę z pilotem ustaje automatycznie z chwilą upływu miesiąca, w którym ukończył on 60. rok życia

Sentencja

Wykładni art. 2 ust. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że państwa członkowskie mogą, w drodze przepisów upoważniających, zezwolić partnerom społecznym na przyjmowanie środków w rozumieniu art. 2 ust. 5 dyrektywy 2000/78 w dziedzinach wskazanych w tym przepisie, a objętych układami zbiorowymi pracy, pod warunkiem że te przepisy upoważniające będą wystarczająco precyzyjne, by zagwarantować, że rzeczony środki będą spełniać wymogi z art. 2 ust. 5. Środek taki jak w sprawie przed sądem krajowym, który ustala na 60 lat granicę wieku, poczynając od którego piloci nie mogą dłużej wykonywać działalności zawodowej, nie jest środkiem niezbędnym dla bezpieczeństwa publicznego i dla ochrony zdrowia w rozumieniu rzeczono art. 2 ust. 5.

Wykładni art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by klauzula układu zbiorowego pracy, taka jak w sporze przed sądem krajowym, ustalała na 60 lat granicę wieku, poczynając od którego piloci zostają uznani za nieposiadających już zdolności fizycznych potrzebnych do wykonywania ich działalności zawodowej, podczas gdy uregulowania krajowe i międzynarodowe ustalają ten wiek na 65 lat.

Wykładni art. 6 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że bezpieczeństwo lotów nie stanowi zgodnego z prawem celu w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.